

یادداشتی بر آلبوم «ماه‌های سیاه»

آهنگسازان: آرش تیموریان، رامین بهنام، محمد وافر، فرشاد فریور، رحمان مهرزاد
انتشار: اینستاگرام

نوازندگان:

آشوره آروماتیان	ویلون
ساز یار ظهیرالدینی	ویلون
برادگیارس	ویلون
علی جعفری	ویلون
پدرام یوسفی	ویلون
عساکر ضامنکوی	ویلون
کریم قربانی	ویلون سل
محسن توپراکس	ویلون سل
حسین میرزایی	هورن
آرش تیموریان	فلوت و پیانو
عساکر ظهیری	ترومپت
عین‌التکلیف شکوه	درامز
بابک ریاضی پور	گیتاریس
رامین بهنام	سینتی سایزر
کسری ابوالحسنی	پوکتس
رضا طاهری	خواننده/کامپوزر

شردین شهامی پور

آهنگ برتری دارد یکی اشکالات تنظیم، صدانداختن باس است که این البته در کار اکثر تنظیم‌کنندگان ایرانی دیده می‌شود که اصولاً آرزو و اهمیت چندانی برای بیس قائل نمی‌شوند. در اجرای هیچ‌یک از قطعات (به‌جز دو، سه قطعه) تمامی اعضا که نامشان به‌عنوان عضو ارکستر اعلام شده به‌شکل یکپارچه حضور ندارند. مناسباً بود که سه مهرنوازنده جلوی تلمش ذکر می‌شد یکی از نکات قابل توجه قطعه مهتاب است که توسط رحمان مهرزاد ساخته شده و این جای خوشحالی است که هسته‌هاسته زمان نیز در زمینه ساخت قطعات موسیقی شروع به فعالیت می‌کنند و اتفاقاً قطعه نسبتاً خوبی هم از آب درآمده و با شعر نیمه‌تقریباً جنت‌جو جور شده.

شبنام از شعری عمگین و حسرت‌بار و آهنگی حماسی برخوردار است.

سید خواب شعری نوستالژیک دارد که ملودی نرم و نمگین فلوت آن را همراهی می‌کند.

مهتاب قطعه‌ای آرام که با شعر نیمه‌همراه است و آهنگ آن با پیانو، ویلون سل و هورن نواخته می‌شود. بسجه تابستان چندان خوب درنیامده و فریاد و فرودهای خواننده باهم خوب جفت نشده‌اند.

ماه‌های سیاه عموپولو ریاست و بهترین قطعه آلبوم به‌شمار می‌رود و صدای بیس و استفاده درست از درامز به آن جان بخشیده است.

فرهه نیز قطعه‌ای ساده و آرام است که خط ملودی فلوت زیبایی دارد.

شب آینه قطعه‌ای است که در آن صدای مخرج وافریش از قطعات دیگر به‌مخند نوری نزدیک می‌شود. تکنوازی ویلون سل خط ملودی زیبایی دارد و تغییر گام ویلون سل و پیانو از می‌نور به ماژور آن را زیباتر کرده است.

حزین‌دلیا در میان قطعاتی که محمد وافر ملودی آن را ساخته کمی شریتر است. بی‌غظ می‌رسد که نوازنده گیتار الکتریک به‌علاقه خاصی به شیوه نوازندگی دیوید گیلمور و گری مور دارد اما مجموعه قطعه نسبتاً خوبی است.

شاید ماه‌های سیاه اثری آن‌چنان بدیع نباشد، اما در این آشفته بازار موسیقی به اصطلاح باب که اکثراً تقلیدی صرف از الگوهای نجیبان پرورزش است، کاری خوب و قابل شنبیدن است.

به‌آرام، در موفقیت بیشتر محمد وافر و دوست‌هایش و شنیدن آثاری نو از آنان.

خواننده محمد وافر

احتمالاً پندیده‌ترین ماه‌های سیاه به‌مهرزاد احمادی این موسیقی پس از ۲۵ سال گمان برده‌اند.

شردین شهامی پور، محمد وافر، کریم، محکم و قوی اسکوا فتاحی است که روی آن کار کرده و صدای استثنای محمد پوری را می‌توانیم ندانیم می‌کند که اصولاً شنبینک و بیوهی قطعه کار استاد و فعالیت در مکتب است. شیوه خوانندگی گاهی به شیوه فرهاد نزدیک می‌شود تکنیک و وسعت در آواز خوب است و تغییر رنگ از محدوده صوتی گلوخوانی به دیافراگم، نرم و طبیعی انجام می‌گیرد. اما در اکثر قطعات ضبط صدای خواننده بسیار تخت است و حجم خوبی ندارد. تنظیم اکثر قطعات، خصوصاً قطعات تنظیم شده توسط آرش تیموریان برای ارکستر در زمینه سلطاری است و کلاً تنظیم بر

الف	ماه‌های سیاه کویچو
شبنام	قریه
سید خواب	شب آینه
مهتاب	حزین‌دلیا
بسجه تابستان	فریاد

در یکی از روزهای میانی شهریور ماه ماه‌های سیاه به جمعی از هنرمندان و است‌تکرار مطوعات در خانه هنرمندان معرفی شد. ترحامی که معرفی چهره‌های جدید در رسانه‌های صوتی و تصویری در گرو تحقق شرایط خاص و موفقیت‌های ویژه است. این حرکت نوعی ایجاد و بهره‌گیری از امکانات بالقوه است. در مراسم معرفی این آلبوم پس از توضیح پاره‌بسی موارد توسط سازندگان، قطعات بخش شد و در پایان نیز قطعه‌ای اجرا شد.

تنظیم اکثر قطعات آلبوم «ماه‌های سیاه» یادآور نوع ویژه‌ای از موسیقی در دهه ۵۰ شمسی است که واروژان و منفردزاده طلابه‌داران آن به‌شمار می‌روند و تقریباً همان صدا را می‌شنوید، منتهی با کیفیت ضبط و پرسپیکتیو بهتر.

ماه‌های سیاه به‌نوعی بازسازی ملودرام‌های دهه پنجاه است که اگرچه در زمان خودش جذاب و دلنشین بی‌غظ می‌رسد و تقریباً خوب کار می‌کرد.